

sporného nároku. Jinak stal by se předpis Šu 49 čís. 5 j. n. bezúčelným, neboť v nejvíce případech bylo by žalovanému dáno na vůli odvrátiti od sebe rychlé řízení a rozhodnutí, jehož zákonodárce chtěl docíliti předpisem Šu 49 čís. 5 a protáhnouti věc námitkou nepřislušnosti soudu na základě popření platnosti smlouvy. V tomto případě omezili se žalobci na uvedení skutkových okolností, z nichž dovozují vznik vymáhaného nároku, aniž by bylo patrné ze žaloby, že půjde ve sporu přímo o bytí smlouvy, naopak lze ze žaloby dovoditi, že žalovaní zdráhají se uznati smlouvu platně sjednanou a dovoditi z ní důsledky je vížící. Tato okolnost postačí k posouzení příslušnosti soudu podle Šu 49 čís. 5 j. n.

Čís. 5319.

Řízení soudu první stolice nestává se odvolacím řízením a nevylučuje tudíž přednesu novot ani tehdy, když bylo po zrušení rozsudku prvního soudu nařízeno odvolacím soudem.

Lhůta ku zkoumání zboží (čl. 347 obch. zák.) neprodlužuje se zpravidla ani tehdy, když bylo zboží odevzdáno zasílateli kupitelem splnomocněnému, ani tehdy, když bylo kupitelem, třebaže s vědomím prodávatele, zasláno na jiné místo třetí osobě, leč že by strany byly ujednaly něco jiného.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, Rv I 962 25.)

Žalobě prodávatele na kupitele o zaplacení kupní ceny za zboží bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle Šu 467 čís. 3 c. ř. s. musí odvolací spis obsahovati mimo jiné zvláště také určité, stručné označení důvodu odporu (odvolacích důvodů) a podle Šu 498 c. ř. s. má odvolací soud — mimo případ zmatečnosti, o který tu nejde — položit za základ svému rozhodnutí výsledky jednání a provedených důkazů, v první stolici najisto postavené, uplatňovanými odvolacími důvody nedotčené. Dovolatelka neuplatňovala v odvolacím spise, že skutkové zjištění soudu první stolice o včasnosti výtek podle čl. 347 obch. zák. je formálně vadné, protože jemu odpovídající skutkový přednes byl prý podle Šu 496 c. ř. s. opožděný a zmatečnost v něm také nelze spatřovati. Odvolací soud se tudíž podle Šu 498 c. ř. s. ani nesměl zabývatí otázkou, zda přednes ten byl či nebyl opožděn, a vytýká mu dovolání proto neprávem jako vadu, že skutkové zjištění soudu první stolice o tom, zda a kdy vadnost zboží byla vytýkána, položil svému rozhodnutí za základ. Ustanovení §§ 482 a 483 c. ř. s. se žalovaná strana, by dolíčila nesprávnost postupu odvolacího soudu, dovolává neprávem. Ta jednají o novotách, přednesených v řízení odvolacím. Novota, pro kterou si dovolání stěžuje, byla však přednesena v řízení před soudem první stolice. Řízení soudu první stolice se nestává odvolacím řízením a tudíž nevylučuje přednesu novot ani tehdy, když bylo po zrušení rozsudku prvního soudu nařízeno odvolacím soudem, který

by ovšem podle §u 496 poslední odstavce c. ř. s. byl je býval mohl provést také sám. Není tudíž výtka vadnosti řízení podle §u 503 čís. 2 c. ř. s. důvodna.

Pokud dovolání výtku mylného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) opírá o tvrzení, že podle znaleckého posudku pro vznesení výtek v projednávaném případě bylo třeba lhůty 8 až 14 dnů pro zvláštní, náhodou se vyskytnuvší překážky, které bránily neodkladnému ohledání zboží, odchyluje se od skutkových zjištění nižších soudů, podle nichž takových překážek nebylo, neprovádí tudíž po zákonu uplatněný dovolací duvod, jenž vyžaduje, by se zákonem srovnáván byl ten skutkový děj, který nižší soudy zjistily. Řešiti pak právní otázku, zda je zasílatel povinen nebo třeba jen oprávněn zkoumati jakost zboží, na něho pro jeho zákazníky došlého, netřeba. Je zjištěno, že zboží bylo zasláno zasílatelské firmě z příkazu žalované. Z toho vyvodily oba nižší soudy právem, že byl jejím plnomocníkem a že žalovaná tím nebyla sprostěna povinností, uložené jí čl. 347 obch. zák. Je jak ve vědě, tak i v praxi již dávno ustálen právní názor, že se lhůta ke zkoumání zboží zpravidla neprodlužuje ani tehdy, když zboží bylo odevzdáno zasílateli kupitelem zplnomocněnému, ani tehdy, když bylo kupitelem, třebaže s vědomím prodávatele, zasláno na jiné místo osobě třetí, leč že by strany byly něco jiného ujednaly. To nebylo ani tvrzeno. Tvrzení, že je obchodním zvykem, by kupitelovo zboží prozkoumal až jeho poslední kupitel, nebylo v prvé stolici předneseno a je proto podle §§ 504, 482 a 513 c. ř. s. v dovolacím řízení nedovolenou novotou. Názor, že se lhůta čl. 347 obch. zák. oněmi okolnostmi neprodlužuje, sdílí i tento Nejvyšší soud, jak mimo jiné lze seznati z jeho rozhodnutí č. 1313 a 2348 sb. n. s., na jejichž obšírné odůvodnění se poukazuje. Vytýká proto dovolání napadenému rozsudku neprávem mylné právní posouzení, když i odvolací soud zaujal právě naznačené právní stanovisko.

Čís. 5320.

Pro žalobu o dodržení nájemní smlouvy a odevzdání najaté nemovitosti platí kratší lhůty §u 575. Lhostejno, že žalovaný popřel ve sporu jsoucnost nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 1. října 1925, Rv II 604/25.)

Žaloba o dodržení nájemní smlouvy byla oběma nižšími soudy zamítnuta, Nejvyšší soud odmítl žalobcovo dovolání.

Důvody:

Napadený rozsudek byl žalobci k rukám jeho právních zástupců podle návratky doručen dne 16. července 1925. Dovolání, jež bylo podle spisů u soudu podáno dne 7. září 1925, jest opožděno, především již z toho důvodu, že jde o spor, jímž žalobce domáhá se na žalovaných odevzdání pronajatého mu bytu, tedy dle §u 224 čís. 4 c. ř. s. o věc feriální, u níž podle §u 225 odstavec druhý c. ř. s. okolnost, že nastaly